

זמני כניסת השבת

Baltimore, MD - 6:38	Minneapolis, MN - 6:44
Brooklyn, NY - 6:27	Miami, FL - 6:54
Chicago, IL - 6:20	Monsey, NY - 6:28
Houston, Texas - 6:54	Montreal, Quebec - 6:25
Johannesburg, S. Africa - 5:47	Passaic, NJ - 6:28
Lakewood/Deal, NJ - 6:28	Toronto, Ontario - 6:49
London, UK - 6:34	Yerushalayim - 5:54
Los Angeles, CA - 6:25	Zurich, Switzerland - 6:57

בשבילי הפרשה

ישיבת מיר ירושלים

גיליון שבועי לתלמידי, בוגרי וידידי ישיבת מיר

פרשת וילך, תשפ"ה

בשבילי הלכה

ע"י הרב הגאון מאיר צבי שפיצר שליט"א
הערות בעניני הלכה. הלכה למעשה יש לשאול לרב

נעליים לתינוק ביו"כ

ע' יומא ע"ח ע"ב דאין חיוב חינוך למנוע מאכל ומשקה מתינוק ביו"כ ויש חיוב חינוך שלא ללבש סנדל, ואמרו כי אכילה היינו רבתייהו וצריך לו משא"כ סנדל.

וכפשוטו מבואר כיון שהגיע לגיל חינוך יש חיוב חינוך שלא ללבש סנדל. וע' שבה"ל ח"ז ר"ח דס"ל דאסור מבן שלש, ולא כמקילים עד בן שש. (וקצת משמע דנחלקו אי הוי כמו ל"ת דשיעורו בבן ג' או כעשה דשיעורו בבן ו' וצ"ע).

וע' קונ' חינוך הבנים מבעל שש"כ סקצ"ה בשם הגרש"ז להקל אם מזג אויר הוא קריר ואין לו נעליים שאינם נעלי עור, דכיון שיש בו ענוי לקטן הוי כמו אכילה. וע' הליכות שלמה ה' י"ט.

וע' יפה ללב ח"ג קו"א תרט"ז שתמה שמקילים בנעל לקטן מעל גיל חינוך, וע' זרע אמת סוף ח"ג דף צ"ב ליישב דידרה חולשה ויש לקטנים קצת צורך.

וכפשוטו אין לנו מקור לאסור פחות מגיל חינוך משום ספינו, דלא דן הגמ' משום ספינו, אך מאידך לא אמרו טעם אמאי אין כאן איסור ספינו.

ולכא' לפר"ח דמשום רבתייהו אין ספינו א"כ בסנדל יש ספינו, אבל

ומצינו בזה כמה טעמים, דהר"ן כתב משום שהוא דרבנן, וע' דברי יחזקאל משום שהוא איסור עשה, וע' חכמת שלמה כי איסור יו"כ משום יתובי דעתא, וקטן אין לו דעת, וע' חלקת יואב דכתיב לכפר ולא שייך לקטן.

אכן הפר"ח כתב דביו"כ אין איסור ספינו כי במאכל ביו"כ היינו רבתייהו, והוא מתיר בין חיוב חינוך ובין איסור ספינו. ולדבריו בסנדל דאין כאן רבתייהו היא איסור ספינו אפילו בקטן בן יומא.

וע' מחז"א סי' פ"ג ופ"ד דס"ל דגם לר"ן ואחרונים שהקילו, היינו רק כלפי איסור דאורייתא של ספינו, אבל אכתי אסור מדרבנן אפילו לא הגיע לחינוך.

הערות ותגובות בלש"ק או באנגלית יתקבלו
ברצון במייל bishvileihalacha@themir.org

מרחן ראש הישיבה הגאון הרב אריה פינקל זצ"ל

מורנו ראש הישיבה הגאון רבי אריה פינקל זצוק"ל שימש כש"ץ בישיבה בתפילות המוספין בימים הנוראים. בימים אלה ניתן היה לראות בחוש את התרגשותו ויראתו מגודל האחריות שחש כי הוא נושא על כתפיו לקראת גשתו כשליח ציבור.

באחת השנים, בבקרו של יו"כ, כשעה לפני תפילת שחרית, ראה אחד מפני המשפחה את רבינו מתהלך בחדרו בהתרגשות כשדמעות בעיניו. כשראה אותו רבינו אמר בהתרגשות "אנו מלאי עוון ואתה מלא רחמים" - "אנו אנשים קטנים, בעולם קטן, מלאי עוון. אך לקב"ה הרי אין שיעור, מלאו כל הארץ כבודו ואין לו גבולות כלל, וכל כולו מלא רחמים אינסופיים". כך אמר רבינו ופרץ בבכי.

**

לשיא הגיע התרגשותו של רבינו זצ"ל כשעמד לגשת לפני התיבה.

באחת השנים, לפני תפילת מוסף, נראה

שובה ישראל עד ה' אלקיר כי כשלת בעונך (הפטרה)

אמר מרחן המשגיח הגאון הרב ירוחם ליוואויץ זצ"ל: יסוד התשובה הוא שידע האדם "כי כשלת בעונך", שיחוש האדם בנפשו עד כמה כל כולו נכשל מהחטא, ככל שהאדם מרגיש ומכיר בכישלון של החטא, בה במידה שהאדם מכיר מהותו של החטא שהוא הינו מקור כל הצרות והייסורים, מקור המוות והקללה שבעולם, עד כמה שהוא חש על גופו את המכות הגדולות שניגף מהחטא - בה במידה הוא קרוב לתשובה.

הראשונים היו קרובים מאד לתשובה, משום שהם הרגישו תיכף בחטא כל שהוא בכל שברונו ומירדותו,

בכל הרע הנורא הצפון בו, שאין יכולת להיחלץ ממנו, מחטא כל דהו היו כבר חבולים "מכף רגל ועד ראש אין בו מתום", מוכים ופצועים בכל אבריהם, ולכן היו קרובים לתשובה.

אבל כאשר אין האדם חי בהרגשה של "כשלת", כשאנינו חש במהותו של חטא והמכשול והאבדון הנורא הטמונים בו, כשהוא אוהב רע בכל מהותו, וכל מזימותיו תפוסים אך ורק במחשבות אוון איך ובמה יוכל להשיג את החטא, כיצד זה יוכל לשוב בתשובה? העיקר הראשון בתשובה הוא לדאוג ולדאוב בנפשו מן החטא, ועד כמה שידאג ויסבול

ממנו, עד כמה שהחטא פשוט ימרר את חייו ויחשיך את עולמו בעדו, בה במידה יוכל להתחיל לנתק ממנו את מוסרות העוון, ויתחיל להתנער מכבלי עד אשר ישוב בתשובה.

עבודת ההכנה בימי אלול הוא מסוד הצמצום

ההכנה כל מה שקיים בראש השנה ויום הכיפורים. עיקר סגולת ימים אלו שנקבע בהם בעצמותם וממהותם מעניין ימי הדין, ולכך לימוד תורה ועשיית מצוות בימים אלו יש בהם מעלה עצומה עד למאד.

וכמו שאמרו ז"ל (אבות ד, טז) העולם הזה דומה לפרוזדור בפני העולם הבא, התקן עצמך בפרוזדור כדי שתכנס לטרקלין. מהות הפרוזדור שיש בו כל מה שיש בטרקלין, ולכן מועיל לימוד התורה והמצוות של האדם בפרוזדור בכדי לזכות לטרקלין לחיי עולם הבא. פרוזדור וטרקלין אחד הם, והחילוק ביניהם זהו רק במידת הצמצום, שכל מה שיש בטרקלין נצמצם בפרוזדור. ובזאת מתייחדים ימי האלול שהם ימי התקן עצמך בפרוזדור.

ובאמת שזהו עבודת האדם בכל מעשה מצוה, וכמו שאמרו ז"ל (אבות ד, ב) הו' רץ למצוה קלה כבחמורה, ובורח מן העבירה שמצוה גוררת מצוה ועבירה גוררת עבירה ששכר מצוה מצוה ושכר עבירה עבירה. עיקר עבודתו היא הו' רץ למצוה, הריצה לדבר מצוה היא ההכנה, ובה נקבע העתיד שכר תולדת המצוה, והיינו המצוה העתידה לצאת מכח המצוה שעשה היא הנחשבת עיקרה של מצוה.

ביאור הדברים המשייל אדמו"ר זצ"ל לכח הצמיחה של הפרי, שהלא כאשר רואים אנו עץ שמצמיח פירות רבים, ודאי הכל נובע מאותו גרעין שזרעו באדמה בתחילה, וכל אותם פירות כבר היו בכח הגרעין בזמן זריעתו. בזה הדרך כל המצוות הנובעות מאותה מצוה, שכר מצוה מצוה, כבר טמון בזמן ההכנה למצוה, בריצה לדבר מצוה, שכפי כח הכנתו, כלומר הזריעה, כך קיים הכח במצוה שיהא בה כח צמיחה גדול יותר, לגידולים רבים ונעלים יותר, שהלא שכר מצוה היא המצוה המגעת מחמת מצותו. אין להאדם להסתכל על כל מעשה מצוה שזהו זכותו ומעלתו, אלא בהכל יש בו כח צמיחה כמו גרעין המתחיל לצמוח שיש בכוחו לייצר ולהביא פירות רבים, ולכך אין חילוק בין מצוה קלה למצוה חמורה, שהעיקר הוא תולדת המצוה, וזה תלוי בריצה למצוה, בכח ההכנה למצוה שבכך יעמיד את כח הצמיחה. זהו סוד ענין ההכנה, שמי שזוכה ע"י מעשיו בהכנה, כבר זכה בכל הדבר.

ולענין תפילה אמרו ז"ל (ברכות לא.) אין עומדין להתפלל לא מתוך עצבות ולא מתוך עצלות ולא מתוך שחוק ולא מתוך קלות ראש ולא מתוך שיחה ולא מתוך דברים בטלים אלא מתוך שמחה של מצוה. ובפשטות הטעם מחמת היותם דברים המטרידים את כוונתו. אלא שעדיין צריך ביאור האם אין בכח האדם לאזור כגבר חלציו ולהתאמץ בריכוז מחשבתו להעמיק מחשבתו בהכרה ובידיעה שעומד לפני מלך מלכי המלכים, ולהסיר כל הדברים המטרידים את מחשבתו, ובזאת תתקיים תפילתו באופן נעלה. ועל כרחך המכוון הוא שיש מעלה שהתפילה תהא סמוכה לשמחה של מצוה, שבזה יהיה לו כח צמיחה שתפילתו תהיה מושלמת יותר. והיינו שאם הגיע להתפלל מתוך דברים בטלים, אזי הדברים בטלים יצמיחו כח הפוגם בתפילתו. אבל לשמחה של מצוה יש כח עצום, כח צמיחה שיביא גידולים נכבדים ובזאת תתעלה תפילתו עד למאד. כל מעשי בני אדם סובבים מכח הזריעה והצמיחה, שלפי כח זריעתו כך תתקיים הצמיחה לגידולים רבים.

"ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" (שמות כה, ח) ואמרו ז"ל (במד"ר יב, ג) בשעה שאמר הקב"ה למשה ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם אמר משה מי יוכל לעשות מקדש שישרה שכינתו בתוכו, הן השמים ושמי השמים לא יכלולו א"ל הקב"ה אינו מבקש לפי כוחי אלא לפי כוחן וכו' כ' בדרום כ' בצפון וח' במערב.

הנה הקב"ה העמיד שכינה בישראל במידה של צמצום, השכינה שהיא בעליונים ובתחתונים צמצם הקב"ה במקום של המשכן. ובאמת בזאת תמה משרע"ה היאך אפשר לצמצם את השכינה. אולם הקב"ה הודיע לו שהצמצום היא ממידותיו ית' ואינה לפי השגת בנ"א, אלא אתה בסממניך ואני בכבודי (שמו"ר לג, א).

והענין הוא שמידת הצמצום במנהג בני אדם שיש בזה פחות ממה שהיה מקודם, אבל אצל הקב"ה כל מה שקיים מקודם נצמצם כולו במשכן ולא חסר בו כלום, וזהו המידה שאינה ברת השגה לבנ"א, שיש בכוחו ית' לצמצם שלא יהיה חסר כלום בצמצום.

וכמו שאמרו ז"ל (שמו"ר לג, ד) עה"פ "לך ה' הגדולה והגבורה וכו' כי כל בשמים ובארץ", אתה מוצא שכל מה שברא הקב"ה למעלה ברא למטון וכו' למעלה שרפים עומדים ממעל לו, למטה עצי שיטים עומדים וכו', ולא עוד אלא חביבים כל מה שלמטון משל למעלן, תדע לך שהניח מה שלמעלן וירד למטון שנא' ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, הו' כל בשמים ובארץ.

והיינו דאמרו ז"ל מקום הארון אינו מן המידה. כלומר שמידת הצמצום אינה שייכת למידות דידן בעולם העשיה, מידת ארכו ומידת רחבו, שרק המעשים מוטלים על האדם, אתה בסממניך, אבל לעולם אני בכבודי, הקב"ה משרה שכינתו לפי מידתו שאינה לפי השגת בנ"א, ולכך באותה מידת הצמצום שייך שמקום הארון אינה לפי מידת בנ"א.

ומצינו בחז"ל (שבת כב:) שקראו לנר מערבי שהוא "עדות" לכל באי עולם, שהיה נותן בה שמן כמידת חברותיה וממנה היה מדליק הנרות בין הערבים.

עדות מהותה וענינה, בירור גמור ומוחלט, נר מערבי היה מהווה הוכחה מוחלטת ששכינה שורה בישראל, שמידת המשכן אינה לפי מידת בנ"א, אלא השכינה עצמה, אותה שכינה השמים ושמי השמים לא יכלולו, נצמצמה במקום המשכן, ההנהגה במשכן לא שייכת לעולם המעשה אלא למציאות של שכינה, וזהו אי אפשר לולי מידת הצמצום.

בזה הענין העמיד לנו אדמו"ר זצ"ל את מעלת הימים הנשגבים ימי הרחמים והסליחות, ימים שנקבעו לימי רצון מאז שעלה משה רבינו ע"ה למרום להביא לוחות שניות וביקש סליחה וכפרה לישראל, עד גמר הכפרה שא"ל הקב"ה סלחתי כדברך. וימים אלו הרי הם ההכנה ליום הדין, ליום המשפט, שבו עוברים לפנינו כבני מרון ודנים על כל מעשה ומחשבה של האדם בכל ימי חייו.

כח הימים האלו הרי"ז מסוד הצמצום, שכלול באותם ימי

בהכנה הריהו חמור כ"כ בהיות וגורם לכל הגידולים להיות פגומים ומקולקלים.

בזאת גדלה מעלתם של הימים הנשגבים של חודש אלול בהיותם "ימי הכנה" לראש השנה ויוה"כ. עבודת האדם להיות מכין עצמו לתמליכוני עליכם, הכנה למלכויות של ר"ה, לקבל עול מלכותו ית'. וחדש אדזמו"ר זצ"ל שבכך גדלה זכייתו שאם הכין את עצמו לגמרי אז כבר זכה במעלת הימים עצמם, שזהו סגולת ימי ההכנה מסוד הצמצום, שהכל קיים בהכנה, התקן עצמך בפרוודור בכדי שתכנס לטרקלין.

וכמובן חובת האדם לנצל כל רגע קט מימים נשגבים אלו. אי אפשר להשלים רגע שנחסר, שהרי מצינו שהקב"ה נתן מ' יום, לא ל"ט יום וגם לא מ"א יום, גם לצדיקים וגם לרשעים שיעור שווה, ולכאורה רשעים היו צריכים ימים רבים יותר בכדי להכין עצמם למידה של תמליכוני עליכם. ועל כרחך שאין נמדד לפי הספק עבודתו בהכנה ליום הדין, אלא שנקבע במציאותם של הימים שהם ימי רחמים, הסיבה הם הימים עצמם, המיוחדות נקבעה מחמת שביקש משרע"ה עבור כל ישראל, וא"כ כל רגע צריך לייקר ולנצל עד למאוד.

וכבר הביא אדזמו"ר זצ"ל שבהיותו במעינות המרפא ראה אנשים באים עם חפציהם, ורצים מיד למעיינות עצמם, ואפילו לא הלכו לאכסניה להניח חפציהם, מכיון שרצו לנצל כל רגע לתכלית הגעתם למקום זה ברחיצה במעינות המרפא. כך חובת האדם להרגיש בימי האלול כל רגע ורגע יכול להזריע ולהצמיח גידולים רבים, כל רגע בימים אלו כוחו גדול יותר משאר ימים, עבודת האדם בימים אלו לגדל את העץ, ואזי כאשר גמר את עבודתו כבר קיימים הגידולים מחמת כח הצמיחה שקיים מכבר. וכאשר זוכה האדם בהכנה בימים אלו להמליך את הקב"ה בתכלית אזי כבר זכה בכל המעלה של ר"ה ויוה"כ, מכיון שכבר בהכנה נגמר הכל, כאשר הזריעה היא בשלימותה אזי כבר קיימים כל הפירות

וזהו דכתי' האדם כי האדם עץ השדה (דברים כ, יט) והיינו שגידול האדם הריהו כעץ השדה, שבתחילה צריך זריעה, וכפי שהזריעה תהיה באופן נעלה, כך יתהוו השרשים חזקים ועמוקים יותר, ובכך יצאו מהם אילנות וענפים רבים, ופירות טובים יותר, והכל מתייחס ומתהווה מכח הזריעה, ובזאת גדלה כח ההכנה, שבמעשיו זורע את הזרעים, ועי"ז תתהווה צמיחה מעולה יותר.

וברבינו בחיי (פ' וישלח) עה"פ קטונתי מכל החסדים כ' מכאן שראוי לאדם שיתבונן בתפילתו חסרון עצמו ופחיתותו ואדנות האדון אשר הוא אליו, ושיתבונן בריבוי חסדי השי"ת וטובותיו עליו, וזהו שאמר דוד ע"ה טובתי בל עליך (תהלים טז) יאמר מתבונן אני בדרכי השי"ת שהוא אדון לכל העולם מיטיב אותם טובות האדון על העבד לא בחיוב, רק בחסד גמור, זהו טובתי בל עליך כלומר איננה חיוב שתהא מוטלת עליך, ואחר שיתבונן בכל זה ישאל צרכיו.

והיינו שההכנה היא נצרכת לתפילה, מעבודת התפילה היא ההכנה להכיר ולהתבונן בטובותיו ית', ההכנה היא הזריעה לתפילה, והיא המעמדת את כח התפילה, שכפי כח הזריעה, כך יתהוו הגידולים שיהיו טובים יותר.

וזהו שאמרו ז"ל (קידושין מ:): גדול תלמוד שמביא לידי מעשה, והיינו לפי דברינו ע"ד כח הצמיחה של הפרי מהאילן, שהרי כאשר רואים אנו לפנינו אילן ופירות, לפי מחשבת בנ"א חשוב הפרי יותר מהאילן. אמנם האמת היא שהאילן יותר מהפרי, שהרי אם חסר דבר מה באילן כבר לא יוכל הפרי ליגדל כלל. וא"כ אפילו שהפרי הוא תכלית האילן, ואילו האילן הוא הכנה לפרי, מ"מ עיקר העבודה הוא באילן, והריהו "גדול" מהפרי בזה הענין. ולכן אמרו ז"ל "גדול" תלמוד תורה שמביא לידי מעשה, בהיות שההכנה למצוה טמון בו כל התוצאה, וכל פגם בו הרי"ז מביא פגם בתוצאה, לכן כתוב הוא גדול יותר. ולכן אמרו (ירושלמי שם) ביטול תורה כנגד כולם, מכיון שפגם

BELOW IS AN ENGLISH ADAPTATION OF THIS WEEKS' PARSHA PREVIEW WHICH CAN BE HEARD LIVE EVERY WEDNESDAY AT 2:15 PM

The Unique Power of Shabbos Shuvah

Harav Hagaon Shmuel Friedman Shlita

We are now in Aseres Yemei Teshuvah, the special days that, Chazal tell us, are a more auspicious time for us to come close to the Ribbono Shel Olam and do teshuvah. The Shabbos in Aseres Yemei Teshuvah has a special name, Shabbos Shuvah, which is based on the haftarah that we read: שׁוּבוּנָה יְשׁוּבָה אֵל עַד ה' אֶלְקֵינוּ. Chazal instituted that we should read this haftarah on the Shabbos between Rosh Hashanah and Yom Kippur.

Now, we have to understand: What is the significance of this Shabbos? Is it just another day in Aseres Yemei Teshuvah? Just as there's Sunday, there's Monday, and there's Tuesday, there's also Shabbos in Aseres Yemei Teshuvah? It seems that the Shabbos of Aseres Yemei Teshuvah has more of a chashivus than the other days, to the extent that the Magen Avraham brings down from the Maharil that the minhag is to give a drashah specifically on Shabbos Shuvah (and Shabbos Hagadol). What is this special inyan of Shabbos Shuvah that has a maalah over the other days of Aseres Yemei Teshuvah?

The Yaaros Dvash (1), cites from kadmonim and mekubalim that the seven days between Rosh Hashanah and Yom Kippur hold the potential for us to repair our actions of all the corresponding days of the previous year. On Sunday of Aseres Yemei Teshuvah, we can fix all that we didn't do properly on all the Sundays of the year, and so on. That's the opportunity of Aseres Yemei Teshuvah.

We know that Shabbos has a higher chashivus than all the other days of the week. The Ben Ish Chai (among others) cites from mekubalim that a deed done on Shabbos could be worth even a thousand times more than a similar deed during the week. For example, one minute of limud haTorah on Shabbos is worth perhaps a thousand minutes of learning during the week. Since everything done on Shabbos has more significance, teshuvah a person does on Shabbos is on a higher level. That's besides the fact that on this Shabbos he's being mesaken anything he didn't do properly on all the Shabbosos of the

year, and the day of Shabbos has more halachos that we need to be careful with than the other days of the week. The teshuvah of Shabbos could be a thousand times more powerful than the teshuvah of the rest of the week.

The First Shabbos of Teshuvah

The Tiferes Shlomo offers a beautiful insight that can help us better understand the teshuvah of Shabbos Shuvah. Adam HaRishon was created on the sixth day of Creation, which was the day of Rosh Hashanah. During the tenth hour of that day, he sinned with the Eitz HaDaas, after which he started doing teshuvah, and in the twelfth hour, which is when Shabbos came in, יָצָא בְּדִימוֹס – he was forgiven.

The Tiferes Shlomo explains that the first Shabbos of Creation was a Shabbos of teshuvah. The first time anyone ever did teshuvah was on Shabbos. Everything we are able to do stems from the koach of Adam Harishon, which is the root of all of our abilities. Adam's actions impact us; his cheit influences us, and so does his teshuvah.

Once we know that Adam did teshuvah on Shabbos, we can understand what is so special about the first Shabbos after Rosh Hashanah, and why it's mesugal for teshuvah. The root of teshuvah began on the first Shabbos of Creation, says the Tiferes Shlomo, and that gives rise to the power of Shabbos Shuvah until today.

Adam Harishon Marvels

Two Midrashim highlight the connection between Shabbos, Adam Harishon, and teshuvah.

Chazal tell us in Midrash Rabbah that after Kayin was called to judgment by Hashem for killing his brother Hevel, Adam Harishon met him and asked what happened with his judgment. Kayin replied, עשיתי תשובה ונתפשרתי – "I did teshuvah and was given a compromise in my verdict." Upon hearing

BELOW IS AN ENGLISH ADAPTATION OF THIS WEEKS' PARSHA PREVIEW WHICH CAN BE HEARD LIVE EVERY WEDNESDAY AT 2:15 PM

that, Adam Harishon started to bang his face and exclaimed, "This is the power of teshuvah, and I didn't know!" He immediately said: Mizmor shir l'yom haShabbos.

This mizmor is part of Tehillim, but it was originally uttered by Adam Harishon. When did he say it? When he heard about teshuvah. Evidently, there is a direct link between Mizmor shir l'yom haShabbos and teshuvah.

Another Midrash says (Pirkei d'Rabbi Eliezer 19):

ובזכות יום השבת נצל אדם מדינה של גיהנם. וראה אדם כחה של שבת, אמר לא לחנם ברוך הקדוש ברוך הוא את השבת וקדש אותו. התחיל משורר ומזמר ליום השבת, שנאמר מזמור שיר ליום השבת.

When Adam Harishon saw the power of Shabbos, after being saved from Gehinnom in the merit of Shabbos, he declared, "It's not for nothing that Hashem benched the day of Shabbos and made it holy." Then, upon perceiving the greatness of the Shabbos day, he began to sing the song of Shabbos, praising the Ribbono Shel Olam for the bria, as he said: Mizmor shir l'yom haShabbos.

And then he says the words 'טוב להדות לה'. The Midrash sheds light on the connection between Shabbos and teshuvah when it explains that להדות connotes vidui – meaning that Adam Harishon said vidui on Shabbos for the aveiros that he did.

These Midrashim indicate that Shabbos has a special ability to bring a person to closeness to Hashem and spur him to vidui. On Shabbos, a person can recognize where he stands and grasp the connection between himself and the Ribbono Shel Olam, which prompts him to sing to the Ribbono Shel Olam and acknowledge His bria, while also saying vidui for his chata'im. Then, as the Midrash says, he is saved from the judgment of Gehinnom through the merit of Shabbos.

So Shabbos Shuvah is a very special time. Not only is it the first Shabbos of the year, commemorating the first Shabbos of Creation, but Shabbos itself is also a special time for connecting. It's a more ruchniyus'dike day, a time when a person can rise to a higher level and bring himself to teshuvah.

Top-Tier Teshuvah

The Sfas Emes adds a deeper idea, explaining that the teshuvah during the week of Aseres Yemei Teshuvah is for the maasim that we do, while the teshuvah that we do on Shabbos Kodesh is for matters that relate to the neshamah. We know that the weekdays are like the guf, and Shabbos, which is a day of ruchniyus, is like the neshamah of the week. On this day we can ask for ruchniyus and connect with ruchniyus in a way that we can't during the week. On Shabbos we have a neshamah yeseirah, and the Shitah Mekubetzes says, in Beitzah, that the reason the Ribbono Shel Olam gave us this neshamah yeseirah is so that we can grasp maasei Hashem, understand Hashem's ways, and come closer to Him.

So on Shabbos Shuvah we have the ability to do a higher level of teshuvah. During the week we do teshuvah on our maasim, and on Shabbos we have the ability to do teshuvah for our dibbur (which represents the ruach), for our thoughts, and for things that we damaged in our neshamah. That's a much higher level of teshuvah.

Let's try to utilize this special time of Aseres Yemei Teshuvah, and especially Shabbos Shuvah, to connect to ruchniyus. Every person has the ability to be more ruchnius'dik on Shabbos, especially during Aseres Yemei Teshuvah, when the Ribbono Shel Olam is karov to us, and every yachid has the koach of a rabbim.

We should all be zocheh, b'ezras Hashem, to a gmar chasima tova.